

vulga, te sempre son modo de pensar y creure, te sempre sas ideas, son criteri, sa política; donchs be, posats en aquet terren, si l' autoritat no aplica bé aquesta política será censurable y, en cambi, si aplica degudament sas ideas crech jo que res hi haurá que imputarseli; es dir, en l' autoritat hi há sempre dos caracters; el polítich y l' home, y carregar al *home* faltas que d' existir no mes poden atribuirse al *polítich* es cosa que fa poch favor á qui ho defensa.

Y dit lo precedent, vos explicareu facilissimament, estimats lectors, la existencia de patrons *periodístichs*.

En efecte, no veient en l' adversari mes qu' al polítich qu' ens contradeix, no veient en ell mes que ideas contrarias á las nostras y que creyem descabellada, es natural que per nosaltres no fassi mes que dimonis el contrincant polítich y que planteijem indignadament el ditxo de *qui no es ab mi es contra mi*. Y d' aquí resulta que tractantse de un contrari sempre es tinga el *torullio* identich de combat; y d' aquí tambe que 'ls treballs periodístichs estigan fets baix un mateix *patró*. Per aixó et deya, lector, que de la confusió del concepte de *polítich* y *home* ha vingut la plaga dels patrons, fills com pot veurers, d' una falsa creencia engendrada en l' esperit del home per una intolerancia absurda, per una passió cega y falsa, per una falta de respecte al próxim.

Y are, lector que m' has seguit en mon trevallet, en quin hi ha no mes embastat algun punt que 's presta á estudis grandiosos y que ens portarian á coneixer la causa primaria del malestar polítich de moltas nacions, posat la má al pit y digam si no es cert l' error de que 't parlaba, si no es menys cert la falta d' amor al proxím que 't feya notar, si no es exacte la existencia d' aquets patrons, forjats *à priori* y ab quins tant s' aixecan nulitats, com s' enfonza reputacions, y digam també si no 't mouhen á compassió aquets esperits faltats de cervell y enfey-

nats ab tascas inútils, mes que mes cuant la inmensa majoria s' han impossat la feyna de trevallar á la fosca pera ajudar las empresas del Esperit del mal. Per cert tinch lo qu' apunto y, á la vritat, em dol tenir de reconeixer la existencia de tal plaga en la hermosa Catalunya.

N. S. y A.

HEINIANA

Dels violins y las flautas 'ls són dolsos
se deixávan sentir.... ¡Quanta harmonía!
Celebrava las sévas esposallas
¡oh tristesa! m' aymía.

* * *

Cornetins y timbalas ressonávan
ab estrépit per l' ampla galeria....
Més, l' angel de sa guarda ¡com ploraba
en mitj de l' alegría!

J. BARBANY.

D' AMOR

Gosém..... gosém..... avuy que tot 'ns convida al plaher.... Temps de sobras tindrem pél sofriment y l' amargura.... Massa que vindrán á entristirnos las realitats d' aquesta vida miserable.....

Avuy no hi pensém en penas, ni en res que per un sols instant pugui amargar nostra ditxa, en res que 'ns fassi adornarnos de que per dissort hem de viurer en mitj d' aqueixa societat que tot ho corromp.....

Acostat més..... més encare..... et vull ben aprop..... aixís..... que la mel que des tilan tos llavis vinga á endolsir los meus.... que 'ls rissos de ta negra ¡caballera caiguin demunt de mas espatllas..... que ton pit de verge bategui ab forsa dessobre 'l meu mentres mos brassos estrenyin ton cos angelical.... y ben units, ben junts, com ho están nostras ánimas, besemnos una y mil vegadas gozant de totas las tendresas d' un amor infinit.....